

AGNES
Školní časopis
ZŠ Anežky České,
Ústí nad Labem
Ročník 2021
Číslo 2

Do vesmíru! | Itinerář | Masopust
Hodina Země | Cesta kapky a mnohem více

Obsah

- 3 Na Měsíc!
- 7 Mise Mars 2020
- 8 Zápisky z cest
- 10 Masopust ve 2. třídách
- 12 Cestování v době průmyslové revoluce
- 14 Itinerář
- 16 V zemi Skipetarů
- 18 Cesta kapky
- 19 Bude jaro, bude tepleji
- 20 Úkol a výzva na březen

Agnes je latinsky Anežka.
Koncovka -gnes také odkazuje
na řecké gnósis (poznání).

AGNES, školní časopis Základní
školy Ústí nad Labem, Anežky
České 702/17, p. o., vychází ne-
pravidelně

Redakční rada:

Mgr. Kateřina Suchá

(sucha@zsanceske-ul.cz)

Mgr. Jan Musil

(musil@zsanceske-ul.cz)

Redakce si vyhrazuje možnost
příspěvky podle potřeby krátit a
upravovat.

O cestování

Moje babička mi vždycky říkala, že mám toulavé boty a rozhodně tím nemyslela obuv značkovou. A měla pravdu, prostě nevydržím na jednom místě. Patřím k těm „šilencům“, kteří si koupí jednosměrnou letenku a vyrazí na pár dní, týdnů a dokonce i několik měsíců kamkoliv jen s krosnou na zádech. Což mě vede k zamyšlení na tím, proč vlastně cestuji, proč lidé cestují. Kromě celé řady banálních důvodů existují i hlubší důvody. Je to velký svět – tam venku. Někdy může být cestování náročné a komplikované – například, když neznáte cizí jazyky, dostanete se do neobvyklé situace. Především však proto, že vás nutí opustit svou komfortní zónu a vydat se do neznáma.

Cestování však může být i cesta, díky které lze získat od svého života něco víc – nové zážitky, zkušenosti, přátelství ... Cestování je velká lekce, úžasná příležitost nejen mnoho pochopit, ale také se toho hodně naučit. A tím nemyslím jen studium místní kultury a cizího jazyka, ale spíše mám na mysli osobní růst. V každém případě musí člověk překonat sám sebe své obavy, naučit se rychle rozhodovat a orientovat se, přizpůsobit se okolnostem a novým podmínkám, rozvíjet vynalézavost a v některých případech i vytrvalost.

Cestování nám propůjčuje pocit svobody, sounáležitosti, vhled do jiných světů či vytoužený relax. Každý si v něm zkrátka najde to své. Ze svých vlastních zkušeností vím, že pokud strávíte v zahraničí delší dobu, začnete si po čase uvědomovat, jak moc vás tahle zkušenost obohatila a otevřela vám nové, do té doby netušené, obzory. Díky cestování začnete zjišťovat, jaký vlastně jste, jak reagujete na různé situace, jak je prožíváte a vnímáte. Začnete poznávat sami sebe. Ano, každá cesta člověku přeskládá žebříček hodnot. Možná to působí trochu strašidelně, ale každý, kdo to zažil, ví, že je to jedna ze smysluplných cest, jak proměňovat sám sebe a stávat se lepším člověkem.

Mně cestování prostě změnilo pohled na život, na svět. Dost často mám pocit, že žijeme v jakési bublině a dokud na vlastní oči nevidíme to, jak žijí jiní lidé třeba ve Vietnamu, na Bali, v Austrálii nebo USA, často si nevážíme toho, co máme. Teď můžete namítnout, že nemusím cestovat na jiné kontinenty, abych byla vděčná za to, co mám. A možná máte pravdu, ale já nemůžu za to, že mi nestačí pouze prolistovat atlas, přečíst si knižního průvodce či cizí vtipné postřehy z cest, prohlédnout fotky ... já prostě potřebuju získat vlastní zkušenosti, poznávat, nasávat, ochutnávat a toulat se. A přitom je mi vlastně jedno, zda po různých koutech naší malebné domácí krajiny nebo v dalekých destinacích celého světa.

Přestože současná doba cestování příliš nepřeje, není třeba smutnit. Kdy jindy než teď číst cestopisy, psát třeba blog o svých předchozích cestách, nové cesty plánovat, vytvářet itineráře, přemýšlet nad tím, jak nám pokrok cestování usnadnil, ve svých představách vycestovat kamkoliv, klidně i do vesmíru. Ptáte se proč? Protože až nastane ta správná doba, vy budete perfektně připravení na to obout si ty správné boty a vyrazit! – ● –

Na Měsíc!

...a ještě dál! Přiznejme si, že každého z nás někdy napadlo se proletět mezi hvězdami. Nebo strávit víkend na Měsíci?

My jsme do vesmíru poslali 9.A a 9.B s paní učitelkou Károvou. Co tam našli? A existuje UFO?

Let číslo 151

„Zážeh přistávacích motorů aktivován“. Informuje mě ženský robotický hlas ve sluchátku. Cítím jak se celý kokpit třese a moji přátelé Artur, Messer a Tom se pevně drží svých křesel. „Že já jsem vůbec do toho šel,“ říká Tom. Zasměju se a v tu chvíli cítím, jak se celá raketa dotkla kamenitého povrchu Marsu. Nakouknu do zaprášeného okénka, ale všude kolem rakety je rozvířený prach a písek, takže jsem nic neviděl. „Přistání Black Diamondu na Marsu proběhlo bez problémů.“ povídá mi znovu robotický hlas. „Black Diamonde slyšíte nás? Tady Houston, vše v pořádku?“ S úsměvem na tváři odpovídám: „Ahoj Houstone. Tady poručík Matt Thompson, slyšíme vás čistě a jasně. Let číslo 151 proběhl úspěšně!“ V tu chvíli jsem uslyšel, jak se celý Houston raduje. Za chvíli se už prach a písek usadil, takže jsme viděli, jak Mars vypadá zblízka. „Pro tohle jsi sem šel, abys vytvářel dějiny.“ Říkám. „Nepůjdeme raději vzít dostatek vzorků a vypadnout odtud,“ říká Messer. „nebo to dopadne jako minule.“

Minulý let dopadl tak, že posádka nestihla vzít dostatek vzorků, poté přišla bouře a ta ji smetla bez mrknutí oka. „Matte, nechceš se na Mars koukat jenom z okénka, že ne?“ řekl Messer. „Už jdu.“ Řekl jsem a všichni jsme si nandali skafandry a vyrazili prozkoumat povrch Marsu. V tu chvíli jsme se všichni zastavili (kromě Artura) a všem nám začal Houston říkat nějaké nesrozumitelné informace, ale signál byl špatný, takže jsme pokračovali dál. Artur byl hodně daleko, tak jsem na něj raději zavolaal, aby se nechodil tak daleko, ale neodpověděl. „Arture, slyšíš mě? Vrať se, nevíme, co tady může být.“ Poté mi šum přerušil to, co mi chtěl říct, ale to jediné, co jsem mu rozuměl, bylo: „Pryč!“

Za Arturem byl trojmetrový netvor a začal ho pronásledovat. Messer, Tom a já jsme se vrátili do lodi a začali připravovat odlet. Artur vyčerpaný utekl jen o vlásek. „Zahájit nouzový odlet!“ Pověděl Messer do mikrofону a raketa se začala pomalu zvedat z povrchu Marsu. Netvor zůstal v nedohlednu. Země se začala přibližovat a my byli šťastní, že jsme vyvázli jen tak tak.

Tereza Málková

Cesta do vesmíru

Ahoj, já jsem Ota.

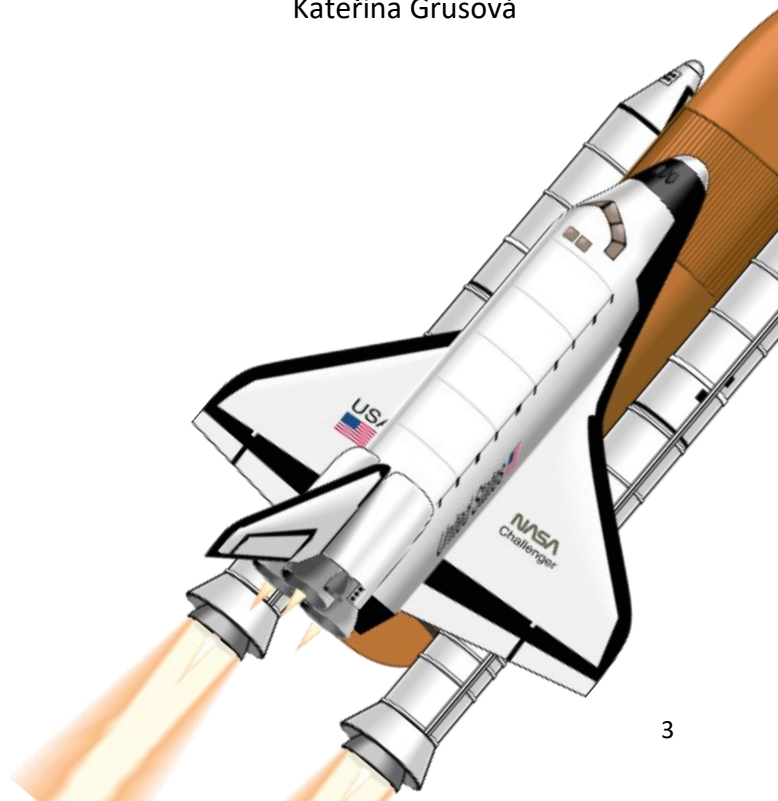
Už od malička chci být kosmonautem. Chtěl bych se podívat do Vesmíru.

No, a jednoho večera se mi zdál sen, který byl nádherný, všude byly hvězdy a okolo létaly asteroidy a já jsem byl se svým nejlepším kamarádem v raketě a koukali jsme na tu krásu, potom jsme dostali hlášení, že za chvíli budeme přistávat na Měsíci. Já byl hodně šťastný, protože jsem si vždy přál letět na Měsíc a projít se na něm. Když jsme přistáli, byl jsem připravený udělat můj první krok.

A vtom! Budík. Svůj první krok jsem si neužil.

Rozhodl jsem se tedy, že si svůj sen splním, až budu starší.

Kateřina Grusová

Cesta na planetu Uran

Naše první cesta se uskutečnila roku 2021. Byly to dlouhé roky přípravy, sbírání znalostí a zkušeností. Po všech těch letech přípravy jsme se rozhodli konečně vyrazit.

Nastoupili jsme připraveni do rakety a vyrazili do vesmíru. Věděli jsme, že než se dostaneme na naši vysněnou planetu bude to trvat hodně dlouho. Z okénka jsme mohli vidět několik jiných různých planet jako Mars, Jupiter a Saturn. Po několika zdoluhavých rocích letu jsme se dostali na naši planetu Uran. Byla tu zima, ale nádherně. Náš první dobrodružný let se nám vydařil. Byli jsme tak šťastní, protože nikdo jiný tohle před námi nedokázal. Zároveň jsme měli strach, protože tuhle planetu nikdo moc nezná a neví se jestli tu není nějaký mimozemský druh. Porozhlédli jsme se a nic jsme nenašli.

Vrátili bychom se zpět k naší raketě, ale byla strašná mlha a my si nepamatovali, kudy se vrátit. Bohužel i po delším pátrání jsme jí nenašli a na místě jsme umrzli, kdo ví jestli nás někdo někdy najde a rozmrazí, pokud to vůbec bude možné.

Slávek Cinádr

Dědečku, jak bylo na Marsu?

„Dědečku, vyprávěj nám, jak to vypadalo na Marsu!“ škemrají vnoučátka. „No, tak poslouchejte,“ řekl dědeček a začal vyprávět. Musel však zavzpomínat, již tomu bylo skoro padesát let, co tam byl.

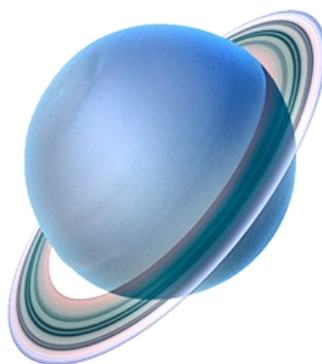

„Sledoval nás celý svět, jak jsme šli od-

vážně objevovat novou planetu. Nikdo nevěděl, co nás tam potká.“ „Ale, dědečku, vždyť tam před vámi byla ta vozítka ovládaná ze Země,“ povídají děti. „To sice ano,“ potvrzuje dědeček, „ale ta vozítka něco zničilo a nikdo nevěděl co. Já a moji čtyři kamarádi z vesmírného programu jsme byli jediní odvážlivci a možná i tak trochu blázni, kteří cestu

na Mars riskli podniknout.“

„Přistání proběhlo hladce. Ještě před ním bylo vidět, že Mars vypadá jinak, než jsme ho znali z fotek pořízených vozítkem. Planeta najednou byla zelená, ne červená. Rostl na ní prales,“ vzpomínal dál

dědeček. Na Marsu se začal vyvíjet život.

„Přistávali jsme do doby dinosaurů. Žili zde živočichové, které jsme znali jen díky fosiliím a my jsme si je jako jediní mohli prohlédnout živé zblízka. Byla to nádherná podívaná.“

„A dědečku, nebáli jste se?“ vyptávají se vnoučata. „Ale to víte, že jsme se báli, bylo to však dobrodružství, které jen tak někdo nezažije,“ říkal dědeček. „A co se týká vozítka, kvůli kterému jsme tam letěli, tak pod ním se propadla jeskyně, vozítko pád nepřežilo.“

„Dědečku, a jak se ti vlastně líbilo na tom Marsu?“ ptají se vnoučátka. „Na Marsu, na Marsu bylo krásně, v podstatě to byla taková druhá Země, ale člověkem ještě nedotknutá a tím nádhernější!“

Vojtěch Trost

Záchranná mise: Venuše

Píše se rok 2070 a právě nastal problém, kterého jsme se nejvíce obávali. Planeta Země se stala pře-lidněnou a není možné na ni nadále žít. Kvůli přemnožení lidského druhu dochází i to nejpotřebnější - kyslík. Země již nezvládá lidskou přítomnost. Určitě vás napadne osídlit našeho rudého souseda – Mars. Ale i zde se objevil problém. Jak ukázaly studie z roku 2021, Mars je naprosto nevhodný k životu. Nabízí se jen jediné řešení. Vyzkoušet našeho druhého souseda - Venuši.

Venuše zní jako ideální místo pro život - planeta lásky. Ale je opravdu tak dokonalým místem? Proto můj tým z NASA rozesílá zprávu pro další stanice o okamžitém vyhlášení nouzového stavu. Jelikož jsme na tento moment byli připraveni, máme vybavení, raketu i ty nejlepší astronauty na světě. Po pár měsících jsme připraveni na odlet. Celý svět odpočítává minuty do startu rakety KS-060504. Už zbývá jen pár sekund! Tři! Dva! Jedna! Start! Raketa vzlétla, všude se ozývá potlesk a smích. Zvuky naděje jdou slyšet po celé Zemi. Mezitím dostávám srozumitelné vzkazy od pilota uvnitř rakety. "Zatím žádné komplikace". Celému týmu spadnul kámen ze srdce. I když byl plán velice dobře promyšlený, pořád zde byly obavy.

Znáte ten pocit, když si myslíte, že je všechno dokonalé? Že se nemůže nic pokazit? Většinou v tento moment se stane něco hrozného. Skrytá hrozba vypluje na povrch. Pocit euforie náhle odpadl. Přestávali jsme dostávat zprávy od pilota. Na základně byla cítit panika. Jediné, co jsme slyšeli, byly chrčivé zvuky z rakety. "Halo, slyšíte mne"? Žádná odpověď. Stres pohltil většinu mých kolegů. Když v tom přiběhl člověk z technického. "Zjistili jsme, kde je závada". Všichni jsme napjatě poslouchali. "Motor se přehřívá a spojení se přerušilo". V tom mu do věty skočil hlas pilota rakety. "Slyšíte mne"? "Problém byl vyřešen". Všichni začali jásat. Takový pocit štěstí nikdo z nás nemůže ani vyjádřit slovy.

Raketa přistála na povrchu Venuše. Nové prostředí lehce nahánělo astronautovi strach, ale vě-

děl, že se stane hrdinou. Odebral pár vzorků pro laboratoř. Cesta zpět byla o něco klidnější. Po pravdě řečeno zcela bez komplikací. Pár měsíců poté přišly výsledky vzorků. Venuše je perfektní místo pro život!

Kateřina Slavíková

Cesta na Měsíc

Myslím si, že každý z nás měl nějaký sen. Sen, který si svou pílí, či vlastní prací můžeme dříve či později splnit. Já se ale s vámi chci podělit o sen, který se mi zdál. Jednou, když jsem přišel unavený z tréninku jsem si lehl do postele, že si trošku před večerí odpočinu.

Stojím vedle rakety, všude jsou transparenty a na nich velkými písmeny napsaná hesla - POLETÍME SPOLU, RAKETOU NA MĚSÍC a jiná. Mí přátele, kteří mě doprovázeli hlasitě tleskali a podporovali mě. Najednou mi nějaký cizí pán podává stříbrný skafandr a křikl na mě: „Nastupovat. Za deset minut startujeme." Vůbec jsem nemohl uvěřit, že sedím v raketě a letím na Měsíc. Byl to nádherný pocit. Letěli jsme docela dlouho, než jsme přistáli.

Pořád dokola jsem si opakoval: „Jsi na měsíci, splnil se ti sen." Vystoupil jsem z rakety. Na sobě jsem měl skafandr a těžké stříbrné boty. Jeden z pasažérů se ke mně připojil a zvolal: „Pojď pokusíme se to najít." Honilo se mi hlavou, co že to máme najít?

A pak mi to došlo. Jsme výprava, která byla vyslaná na Měsíc, aby se pokusila najít život. V tu chvíli jsem jakoby z dálky slyšel nepříjemný zvuk. Zvuk se stále přibližoval a byl čím dál víc hlasitější.

Probudil jsem se. Zvonil mi telefon. Vůbec nevím, zda jsme život našli, nebo ne. Snad se mi můj sen někdy vrátí.

Matěj Šmahel

Je naše budoucnost ve vesmíru?

Každý večer, než usnu, myslím na to, jaké to bylo tenkrát, když můj pradědeček žil na Zemi.

Píše se rok 2145 a jsem již 4 generace, která se narodila ve vesmíru. Ano, je pravda, že neznám nic jiného, ale stále mám pocit, že něco není v pořádku. Tato myšlenka na mě dotírá nejčastěji, právě, když ležím v posteli a má mysl dává průchod fantasiím. Je naše budoucnost ve vesmíru, nebo přijde den a my se vrátíme zpět na Zem?

Víte, můj pradědeček byl pozemšťan. Tak říkáme těm, kteří žili na Zemi a z jeho vyprávění, které předal mému dědovi, ten mému otci a ten nakonec mě, vím, jak to bylo v posledních letech na Zemi těžké. Planeta se oteplovala a vědci se všemožně snažili tomu zabránit, bohužel se nepovedlo a po vypuštění raket s CW7, které měly zajistit pouze lehké ochlazení došlo k chybě a místo lehkého ochlazení se během několika měsíců stala doba ledová. Podrobností o tom, jak se muselo ve vymezeném čase najít co nejlepší řešení, jak zachránit co nejvíce lidí, vás ušetřím, všichni, kdo jste tu, to víte. Ano, dostalo se nám té největší výsady. Jsme vyvození. Teda vlastně ne my, ale naši předci. Měla bych být vděčná, spokojená a vůbec se s nezaobírat, proč taky? Jak už jsem říkala, nic jiného neznám, ale to jsem prostě já. Ve všem hledám "co kdyby". Za vše, co se stalo jsme si mohli sami. Všeho byl dostatek, ničeho jsme si nevážili a planetu zpustošili. Z celkové populace nás zbyla hrstka a já si nemohu odpustit myšlenku, jestli je to čest nebo trest? Jak jsem již říkala, nic jiného neznám, ale vím, že mě to táhne zpátky na Zem. Otázkou je? "Zasloužíme si to?"

Musím věřit, že ano. Myslím, že my všichni, moje generace, jsme natolik poučení z chyb našich předků, že nedopustíme, aby se historie opakovala a pokud nám to Země dovolí a budeme se moci vrátit,

budeme se k ní chovat s respektem, který si zaslouží.

Barbora Tanciková

Záchrana?

„Přistáváme!“ Naším úkolem je prověřit informaci o ztroskotání kosmické lodi.

„Stejně je to nesmysl, vždyť ten SOS signál poslali před patnácti lety, tak dlouho na Marsu nemohl nikdo přežít,“ prohlásil Markus a vydal se spolu s Elvírou směrem k nejbližšímu kráteru.

„Co to bylo?“ vykřikla Elvíra, když zahlédla v dálce pohyb. Oba se rozeběhli a hlavou jim proběhla myšlenka, že snad opravdu někdo přežil. Najednou před nimi stáli muž a žena, skafandru a bez kyslíku.

Chvíli na sebe překvapeně koukali.

„Tak jste nás přeci jen našli, už jsme přestali doufat.“

Ten skafandr si můžete sundat, dá se tu normálně dýchat“

Vydali se na cestu k raketě.

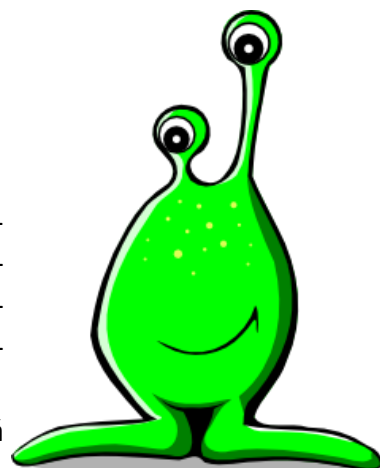
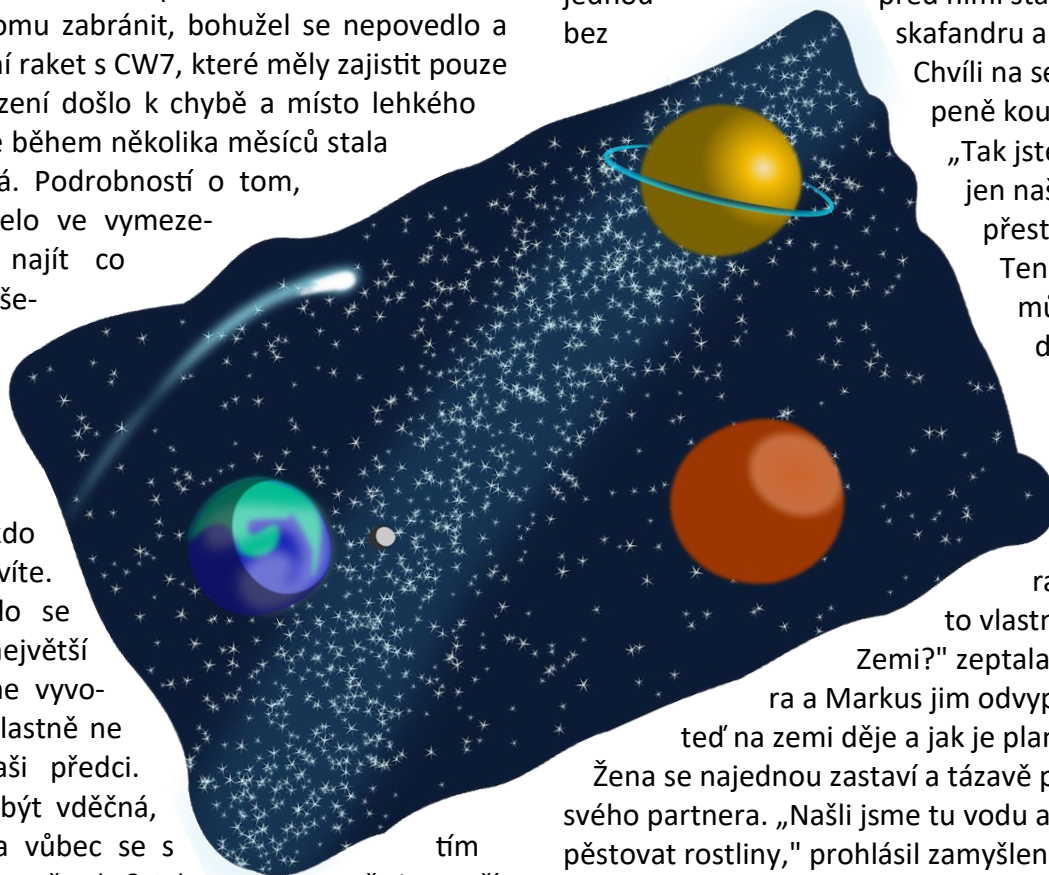
„A jak to vlastně vypadá na Zemi?“ zeptala se žena. Elvíra a Markus jim odvyprávěli co se teď na zemi děje a jak je planeta zničená.

Žena se najednou zastaví a tázavě pohlédne na svého partnera. „Našli jsme tu vodu a dají se tu pěstovat rostliny,“ prohlásil zamyšleně muž. „My se s vámi nevrátíme, zdá se že tu jsou lepší podmínky k životu.“

„Chceme tam?“ zeptala se Elvíra a dlouze se zadívala Markusovi do očí. Ten smutně pohlédl směrem k Zemi a tiše odpověděl: „Zůstáváme.“

Na planetu Zemi dorazila zpráva, že nikdo nepřežil a kapitánovi Markusovi právě dochází poslední kyslík...

Andrea Kuchynková

Mise Mars 2020

Patrně nikomu na Zemi neušla událost z konce února, která se posléze stala zprávou číslo jedna napříč většinou zemí—na Marsu přistála sonda (rover) **Perseverance** (česky *Vytrvalost*)!

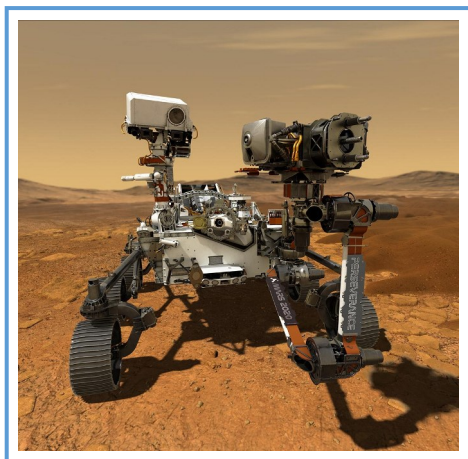
Celá cesta na Mars začala už loni v létě, kdy v červenci byl rover naložen a odpálen na půlroční cestu k rudé planetě. Spolu s roverem cestovala

také jména pasažérů (lidé si totiž mohli rezervovat lístek na tuto cestu) a další předměty.

Vozítko bude po Marsu cestovat asi dva roky, sbírat informace o prostředí, horninách a vše posílat na Zemi. Vedle fotek, videa a nově také zvuku bude časem schopné poslat také vzorky přímo z Marsu přes speciální sondu, které pak budou vědci na Zemi zkoumat podrobněji.

Časem by mohla Perseverance třeba ověřit, zda na Marsu byl (nebo bude?) život...

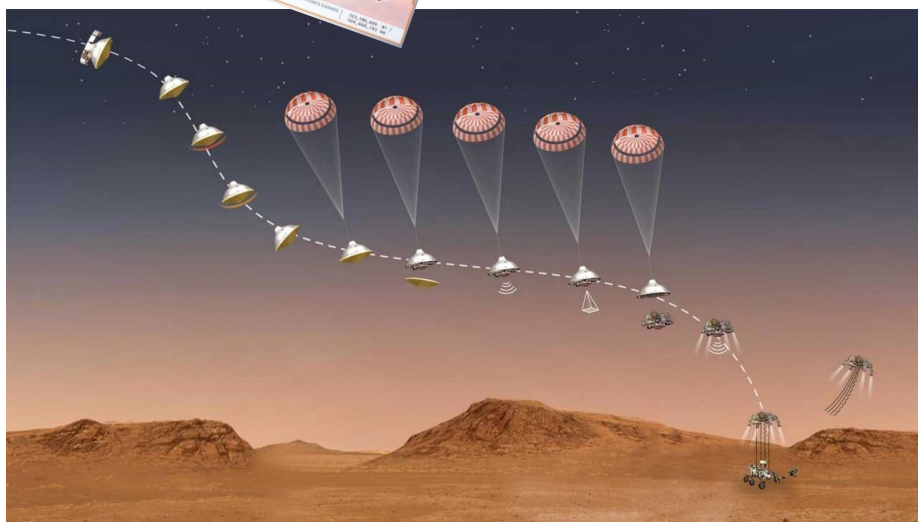
π

Perseverance

Váží 1025 kg, měří zhruba 3x3 metry. Po Marsu dokáže jezdit rychlostí až 150 metrů za hodinu (ano, 3x rychleji než hlemýžď).

Cena celé mise je zhruba 3 miliardy dolarů (cca 65 miliard korun českých).

Rozkreslené přistávání sondy na Marsu: vlevo nahoře ještě schovaná v ochranném krytu, pak přes zpomalování na padáku až po přistání na povrchu—to celé za 7 minut!

Vůbec první fotografie z povrchu Marsu ve vysokém rozlišení—Perseverance vyfotila svůj stín

Někteří cestovatelé preferují samotu a opuštěnou přírodu, někteří si vychutnávají polehávání na pláži, někdo se zase rád seznámí s místními obyvateli a jejich odlišnými zvyky.

Co člověk, to jiné cesty, jiná místa, jiné záliby. Dokonce i na stejném místě mohou dva lidé zažívat odlišný příběh, který pak mohou sdílet s členy rodiny i se svými přáteli. Ale proč k nim nepřidat i další čtenáře? A tak žáci v 7. A po několik týdnů četli cestopisy od vyhlášených cestovatelů jakými byli např. Karel Čapek, Jan Werich, Jiří Hanzelka a Miroslav Zikmund a pak prostě zkusili napsat svůj vlastní poutavý cestopis. Mohli využít jednoduchý návod a nebo se jen podělit o pár dojmů, vzpomínek ...

JAK NAPSAT POUTAVÝ CESTOPIS?

- 1) Nezapomínejte se podrobnými názvy všech pamětihodností. Stačí jen ty nejvýznamnější, které jste navštívili.
- 2) Napište, jak se vám to tam líbilo, své pocity, nálady, myšlenky a hlavně váš dojem z cestování a přibližte jej čtenářům.
- 3) Nemyslete zase tak na délku, když už není o čem psát. Pište tak, aby text byl záživný a nenudil.
- 4) K cestopisu se vždycky hodí nějaká pěkná fotografie, aby čtenář měl lepší představu.
- 5) Text by měl být psán chronologicky, formou deníku. Takže klidně můžete zmiňovat datum (nebo třeba s ním začít odstavec).
- 6) Cestopis můžete psát jak formou publicistickou, tak uměleckou či zábavnou.

— • —

DINOPARK V LIBERCÍ

Martin Přikryl, 7. A

Minulý rok jsme toho s mamkou moc neprocestovali, především kvůli všem těm zákazům co byly, a tak jsem byl rád za těch pár výletů, co jsme podnikli v době prázdnin. Nejvíc mě zaujal výlet do Dinoparku v Liberci.

Vstávali jsme celkem brzy, protože jsme tam chtěli dorazit kolem poledního. Vlak nám jel v 9 hodin. Na nádraží jsme dorazili asi dvacet minut před odjezdem, koupili jsme si v klidu jízdenky a svačinku na cestu. Když přijel náš vlak, tak jsme nastoupili a pohodlně se usadili. Cesta trvala 2 hodiny, skoro celou dobu jsem koukal z okna, protože naše příroda je krásná a mě to moc baví.

Kolem 11 hodiny jsme vystoupili v Liberci a vydali se směr Dinopark na dinosauří stezku. Dinosauři byli úžasní, zaujalo mě, jak byli pohybliví a vydávali různé zvuky, někdy i strašidelné. Po dvou hodinách strávených s dinosaury nám – mně a bratrovi koupila maminka maličkost na památku a vydali jsme se opět domů.

Zpáteční cesta vlakem utekla rychleji než ta první, bylo to asi tím, že jsem se i trochu prospal, protože jsem byl unavený. Byl to moc krásný výlet, na který jen tak nezapomenu. Mám moc rád takové cestování s maminkou a bráškou. Poznáváme různá místa a máme tak hezké vzpomínky a vždycky si o tom společně vyprávíme.

KRUŠNÉ HORY

Jaroslav Valenta, 7. A

Loňské léto jsme se s rodiči rozhodli, že strávíme dovolenou v Krušných horách. 22. srpna 2020 jsme vyrazili směr Nejdek a pak se ubytovali v krásném a útulném apartmánu. Každý den jsme vyráželi na výlety po okolí. Navštívili jsme například rozhlednu Klínovec, rašeliniště Pernink, národní přírodní rezervaci SOOS, prošli jsme Ježíškovu cestu u Božího Daru a zastavili se i ve známé Ježíškově poště.

Pro mě byla nejlepším zážitkem vyjížďka lanovkou na Klínovec, lanová dráha se s námi na okamžik zasekla a my se báli, že spadneme dolů. Naštěstí se po chvíli zase rozjela a nám se ulevilo. Dolů jsme šli pěšky, špatně jsme zabočili a sešli ze značené turistické cesty. Správnou cestu jsme našli až za stmívání. Trochu jsme se obávali, že na nás vyběhne z lesa divočák, ale pak už jsme viděli parkoviště, kde parkovalo už jen naše auto, a mohli se tak vrátit do našeho apartmánu. Druhý den ráno jsme měli namožené všechny svaly v těle, ale i tak jsme zvládli nachodit spoustu dalších kilometrů.

Po týdnu jsme bohužel museli odjet domů, bylo mi to líto, jelikož to byla opravdu povedená dovolená. Krušné hory jsou moc krásné, s nádhernou přírodou a všem je doporučuji navštívit. Sám se tam rozhodně ještě vrátím.

POLSKO – KOLCZEWO

Karla Lokšanová, 7. A

V červenci 2019 jsem byla s rodinnými přáteli týden v Polsku v destinaci Kolczewo. Cesta měla podle navigace trvat jen 5 hodin, ale v Polsku byly zácpy na dálnici, takže jsme nakonec jeli 8 hodin. V kempu jsme měli pronajatou chatu dál od pláže a městečka. Byl tam klid a ticho. Okolo louky a les. Když jsme si vybalili hned jsme se vydali natěšeně na pláž, která byla autem cca 5 minut daleko. Pak se šlo ještě asi minutu lesem. Byla hezká, klidná, poloprázdná. Líbilo se mi, že je písčná a ne kamenitá. Mysleli jsme si, že moře bude studené, ale nebylo. Bylo krásně teplé s příjemnými vlnami.

První tři dny bylo na Polsko nezvyklé teplo, takže jsme chodili k moři, zahrabávali se do písku, stavěli hrady, sbírali mušle, hledali jantary a dováděli ve vlnách. Ale zbylé dny se počasí pokazilo, hodně přšelo a foukal vítr. Nepřízeň počasí jsme využili k prozkoumávání okolních městeček. Nakonec se však naplnila předpověď a přišla dlouhá vlna chladných a deštivých dní, tak jsme se rozhodli vrátit domů. Cesta zpět do ČR byla už bez kolon a trvala opravdu pět hodin.

HRANICE NA MORAVĚ

Veronika Zeusová, 7. A

Poslední týden v srpnu jsme se vydali na týdenní pobyt do Hranic na Moravě. Bydleli jsme v chatové osadě na kraji města. Hned jsme se seznámili s místními „domorodci“ a také s jejich psy, kteří nám pak lezly do chatky.

Další den jsme si půjčili kola a koloběžku a mohli tak prozkoumávat blízké okolí, na výlety jsme vyjžděli každý den. Hlavním cílem bylo město Hranice na Moravě, kde jsme se v místním infocentru dozvěděli plno zajímavostí.

Druhou zastávkou byly Zbrašovské aragonitové jeskyně, které byly úžasné, i když v nich byla pořádná zima. Také nás velmi zaujal poutavý výklad paní průvodkyně. Odtud to byl jen kousek (bohužel do kopce, ale zvládli jsme to) k Hranické propasti, největší zatopené propasti v Evropě. Během další cesty jsme plnili spoustu zajímavých úkolů a

stihli se zastavit i na hradě Helfštýn. Tam se mi moc líbilo, hrad jsem si mohla prohlédnout i bez průvodce a také jsem ochutnala místní jídlo, které bylo vynikající. Zahráli jsme si obrovské zahradní šachy a já vyhrála.

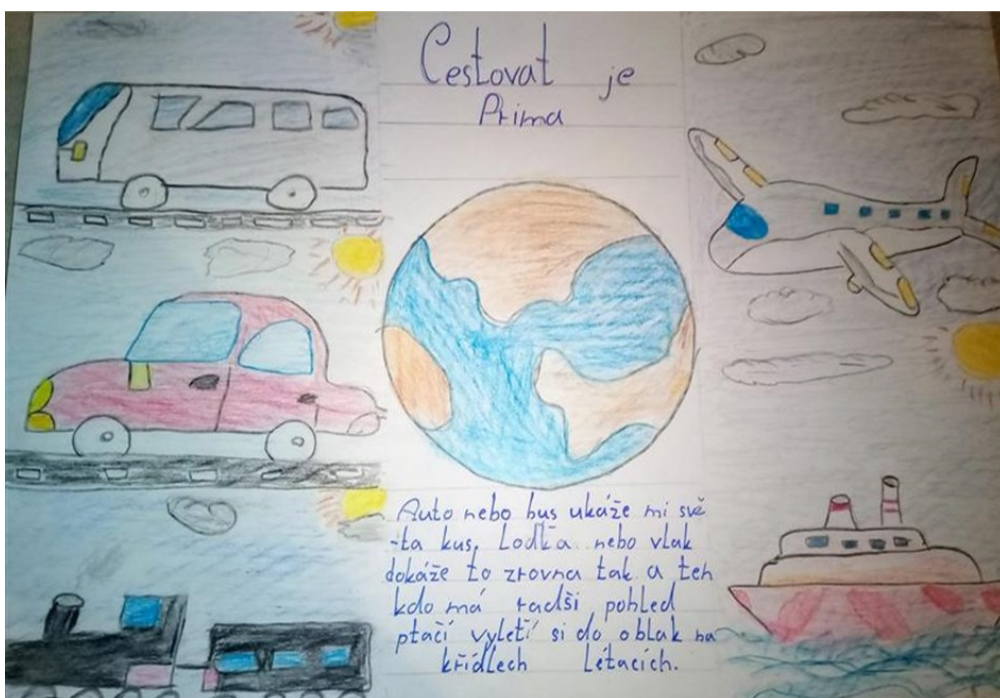
Také jsme se vydali do Pusteven, kde jsme si prošli stezku korunou stromů, která byla moc krásná a opravdu stála za to. Viděli jsme i naprosto dokonalé sochy z písku a navštívili skanzen pod Radhoštěm v Rožnově. Týden na Moravě se mi moc líbil a někdy přišť bych se tam ráda znovu vrátila.

SKOKANSKÉ MŮSTKY V HARACHOVĚ

Vojtěch Lípa, 7. A

Do hotelu v Harachově jezdíme společně s celou rodinou a pár známými dvakrát ročně – na jaře a na podzim. Je tam velmi milí personál a všichni nás už znají, tatínek se přátelí s hlavním kuchařem.

Podnikáme různé túry a jedna z nich vede na skokanské „mamutí“ můstky. S kamarádem vyrazíme vždy napřed, protože si můžeme nerušeně povídat. Když dojdeme na místo, kde se doskakuje (zapomněl jsem říct, že jsou to skokánky pro lety na lyžích). Vedou tam takové dlouhé schody nahoru, kde je vstup zakázán, tak přelezeme dřevěné zábradlí a vyšlapeme cca 1000 schodů. Je odtud krásný výhled, který mě nikdy neomrzí. Příroda je tam všude krásná, buď je všechno zelené a voňavé nebo bílé a zasněžené. Velmi oblíbeným místem jsou také Mumlavské vodopády, ty jsou určitě hezčí v zimě. Určitě bych všem doporučil, alespoň jednou v životě Harachov navštívit.

Masopust ve 2. třídách

Masopust 2021 v 2. B

Při loňském masopustním průvodu, by asi nikoho z nás nenapadlo, že „maska“ bude naší každodenní nutností i mimo karneval.

Za jiných okolností by v okolí naší školy procházel masopustní průvod s medvědem v čele. Všichni by se veselili, hlučně vykřikovali masopustní hesla, říkanky, zpívali písničky a pojídali tradiční masopustní pochoutky.

Covidová doba bohužel likviduje mnohé plány. Proto jsme se rozhodli, že si masopustní období užijeme alespoň v rámci naší třídy. A i s nutností dodržování pravidel a opatření se nám podaří si projektový den užít.

Musím za všechny zúčastněné říct, že se nám to opravdu podařilo. Každá skupina žáků si vybrala název svého týmu podle tradičních masopustních masek. Soutěžilo se ve skládání puzzle, řešení taje- nek, počítání příkladů. Stihli jsme pomocí hudebních nástrojů doprovodit masopustní říkanky a zahrát si hru. Závěrem projektu byla potom výroba jedné z nejznámějších masopustních masek – klibny neboli brůny.

Mgr. Zuzana Vajsarová

Masopust ve 2.A

V úterý 16. února 2021 se ve třídě 2. A uskutečnila pravidelná akce Masopust. Ani covidová doba nám nezabránila si připomenout význam a tradice tohoto krásného období. V úvodu dne se žáci seznámili s historií Masopustu pomocí pohádky vysílané přes projektor. Masopustní téma se prolínalo celým projektovým dnem. Žáci řešili netradiční úkoly, při kterých pracovali samostatně či ve skupinách. Znalosti z prvouky si procvičovali při luštění křížovek. Ve spolupráci s paní vychovatelkou si žáci vyzkoušeli výrobu papírových koláčů, koníků a šašků. V pracovních činnostech si každý vyzkoušel tvorbu puzzle a poskládání papírové obálky na téma Masopust. Dále jsme se naučili i několik krátkých básniček.

Přestože jsme letos přišli o tradiční průvod v maskách, tak si všechny děti projektový den moc užily a odnesly si domů několik krásných výrobků.

Mgr. Tereza Císařová

Poté, co skotský strojník James Watt zdokonalil parní stroj tak, že mohl pohánět i další stroje, projevila se průmyslová revoluce také v dopravě. A tak světlo světa spatřily - parní lokomotiva George Stephensona, kolesový parník Roberta Fultona, v Anglii se začaly používat první automobily – parovozy, ale největší senzaci v celé Evropě vzbudil první let balonem v roce 1783. Zkonstruovali ho dva Francouzi – bratři Montgolfierové. Ne vždy byl pokrok přijímán s nadšením, zpočátku se lidé nových strojů spíše báli, brzy se však svého strachu zbavili a rozvoj v dopravě se už nezastavil.

O tom jaké by to bylo, kdyby mohli procestovat kus světa např. balonem nebo parníkem se rozepsali žáci 8. A.

– • –

LET HORKOVZDUŠNÝM BALONEM

Tomáš Surý, 8. A

Nejdříve bych letěl do Turecka, do hlavního města Ankary, kde bych se chtěl podívat do Muzea anatolské civilizace. Potom bych letěl do Francie – do Paříže, z výšky bych chtěl vidět Louvre a proletěl se kolem Eiffelovy věže a možná bych si zašel do nějaké vyhlášené restaurace.

Pak bych si zaletěl do Španělska, hlavně kvůli jejich kuchyni, chtěl bych ochutnat mořské plody a tortilly. Prostě bych si tam pár dní odpočinul u moře.

Cestou domů bych to určitě vzal ještě přes Itálii, kvůli Koloseu, docela by mě zajímalo, jak to vypadá uvnitř. A nesmím zapomenout ani na Řecko, chtěl bych vidět Meteoru – monastýry (kláštery) na vrcholcích slepencových skal v oblasti Thesálie, myslím, že je to zajímavé místo a určitě bych z balonu pořídil skvělé fotky.

BALONEM – KAM MĚ VÍTR ZAVANE

Barbora Přečková, 8. A

Pro svou cestu jsem si vybrala balon, protože mě vždy fascinovaly „létající stroje“ a také jsem se nikdy nebála výšek. Rozhodně bych necestovala sama, protože ty nejkrásnější zážitky máme s přáteli. Popravdě jsem balonem ještě nikdy neletěla, ale vím, že první pocity jsou vždycky nejsilnější. Moje cesta by asi vedla tam, kam vítr zavane. Svět je veliký, přesto bych ho chtěla obletět celý.

Nedávno byl svátek všech zamilovaných – Valen-

týn, tak to bych si mohla zaletět do Francie, protože tato země mi lásku připomíná, obletěla bych Eiffelovu věž a možná bych na ni zahlédla zamilované dvojice, nebo třeba žádost o ruku. Pak bych letěla do Indie, podívat se na Tádž Mahal, který patří mezi 7 nových divů světa a byl vybudován jako připomínka velké lásky. A nakonec bych přistála v Austrálii, v Sydney u budovy opery, protože bych si ji chtěla prohlédnout pořádně zblízka.

Zapomněla jsem ještě říct, že můj balon by byl žlutý, protože žlutá je veselá barva. A určitě bych si tu cestu nenatáčela jako video na mobil, chtěla bych si ji především užít.

VYSOKO NAD ZEMÍ

Kateřina Povejřilová, 8. A

Určitě bych si vybrala balon, protože miluju výšky a moc bych se v něm chtěla proletět. Chtěla bych vidět z výšky, krásné vodopády nebo kaňony a především Atlantský oceán. Vznášet se vysoko nad zemí a nebýt zavřená na palubě letadla. Mít kolem sebe jen čerstvý vzduch, užít si červánky a stmívá-

ní, západ slunce ... byla bych tam úplně sama nad oceánem, ve kterém by skákali delfíni. Ticho, nikde nikdo, jenom zpěv ptáků a já, která se vznáší stejně vysoko jako oni.

ZAOCEÁNSKÝ PARNÍK

Maxim Sagalov, 8. A
Vybral bych si zaoceánský parník, protože by mě zajímalo jaké to vlastně je být na lodi, protože jsem na ní ještě nikdy nebyl. Chtěl bych navštívit tropické části Země a na vlastní oči vidět žraloky. Zajímavé by mohly být i oblasti kolem polárního kruhu, kde bych mohl potkat velryby nebo kosatky. V tropech bych se určitě rád potápěl pod vodu a prozkoumával oceán. Bylo by určitě super chytat ryby z lodě, rybaření mě totiž baví.

NAROZENINY V BALONU

Natálie Chaloupková, 8. A
Jednou jsem k narozeninám dostala obálku, ve které byl poukaz na let balónem. Když jsem obálku otevřela, tak jsem řekla, že rozhodně letět nechci, ale nakonec jsem si to rozmyslela. Byla by škoda tu možnost nevyužít. Pak nastal den, kdy jsem měla letět. Byla jsem strašně nervózní a zároveň jsem se těšila. Letět jsme měli nad Šumavou.

Při nastupování do koše balonu jsem se klepala

strachy, ale jakmile jsme vzlétli, tak ze mě všechnen strach odpadl. Z výšky jsem viděla mnoho krásných míst, například Černé jezero. Byl to krásný výhled, byla jsem úplně očarovaná. Pak se začalo stmívat a byl čas na návrat, po přistání jsem stále nemohla uvěřit tomu, co jsem právě prožila, bylo to jako sen. Lepší dárek jsem snad nikdy nedostala. Určitě si to ještě někdy zopakuju a vezmu s sebou třeba rodiče, nebo kamarády.

KOLESOVÝ PARNÍK

Matěj Milan Hanauer, 8. A
Zvolil bych kolesový parník, protože je to bezpečný a celkem rychlý způsob přepravy a mohl bych tak cestovat třeba do Řecka, kde bych chtěl poznat místní kulturu a ochutnat zdejší jídlo. Pak bych se určitě zastavil na Sicílii, protože má velmi zajímavou historii.

Také by mě velmi zajímala Indie, je to sice velká země, ale stálo by za to projít ji pěšky, danou oblast pak poznáte úplně jinak a máte jiné pocity a zážitky než s cestovní kanceláří. Určitě bych doplnil i do země s „pivařskou“ tradicí nebo třeba do Japonska, tam bych se zdržel určitě hodně dlouho, protože by mě tam určitě zaujalo snad všechno možné, ale nakonec bych se určitě vrátil do Čech.

Při cestě do "Za sedmero horami":

Oslík: Už tam budem?

Shrek: Ne

Oslík: Už tam budem?

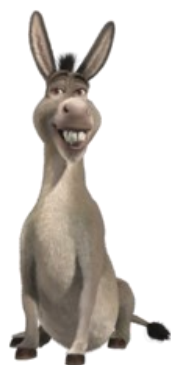
Shrek: Ne

Oslík: Už tam budem?

Shrek: Jo.

Oslík: Vážně?!

Shrek: Ne.

K tomuto dialogu dvou velmi známých postavíček z dětmi oblíbeného „animáku“ asi není třeba cokoliv dodat... tedy pokud jste někdy necestovali s malými dětmi, pak jistě víte, jak může být otázka Už tam budem? nepříjemná. Po pár takových cestách jsem zjistila, že než jednoslovná odpověď NE, kterou opakujete ve stále zkracujícím se intervalu až do cíle cesty, je mnohem účinnější začít vyprávět příběh. Jenže ani to není tak snadné, protože si buď budete vymýšlet, co vás zrovna v tu chvíli napadne, tím riskujete, že vaši spolucestující budou zklamáni, nebo jinak nemile/mile překvapeni až vše uvidí na vlastní oči. No a nebo tu máte druhou možnost – na cestu se předem pořádně připravit. Vytvořit si **itinerář**, což (lat. *itinerarium*, z *iter*, cesta) je plán nebo popis cesty, seznam míst, kterými cesta povede, případně vše doplnit dalšími informacemi. Mohu vám to jen doporučit, protože vaše cesta začíná už jejím plánováním a navíc do toho můžete zapojit všechny „účastníky zájezdu.“ A až pak nastane ten správný okamžik, stačí když ho přibalíte do příručního zavazadla a pak v něm v případě potřeby jen zalistujete a máte pohotovou odpověď na každou otázku. Nevěříte!? Tak to zkuste. Takto jsme u nás doma „plánovali“ cestování po Francii. Dali jsme čtyři hlavy dohromady a hledali shodu v tom, co všechno bychom chtěli vidět, co dělat během 14 denní dovolené a pak už jen z různých internetových zdrojů zjišťovali, jak je to ve Francii s počasím, dopravou, cenami, jídlem, kulturou a lidmi, bezpečností ... a takto si to všechno zapsali.

1) PROČ FRANCIE???

Existuje skutečně řada reálných důvodů, proč je Francie na žebříčku nejnavštěvovanějších zemí světa dlouhodobě na předních pozicích. Ročně ji navštíví víc než 70 milionů turistů z celého světa, kteří míří nejen na nádherné bílé pláže Atlantiku

surfovat, do levandulí provoněné Provence za romantikou, na Francouzskou riviéru za odpočinkem na pláži, do Alp lyžovat nebo na túru, do Paříže za tajemnou historií a bohatými sbírkami umění nebo prostě jen za vynikající kuchyní, která patří k nejchutnějším na světě. Francie toho skutečně nabízí tolik a z různých oblastí, že vám jedna návštěva nebude a prostě nemůže stačit. Francie má za sebou tak bohatou a divokou historii, že jen spatřit ty nejvýznamnější města, hrady, zámky a katedrály, **nejde za jednu cestu.**

2) PÁR DOBRÝ RAD PŘED ODJEZDEM

Francie je moderní země, člen Evropské Unie a země plná vstřícných obyvatel. Nemusíte se proto bát, že by vás něco zvlášť zaskočilo. Přesto je dobré se na několik věcí připravit, než kufry sbalíte a vydáte se směr země galského kohouta.

Vydat se autem do Francie sice není nic nemožného, ale pro hladký průběh cesty, pobyt v cizí zemi a šťastný návrat – to předpokládá jistou připravenost. Jednak po stránce materiálového a technického vybavení, ale právě tak z hlediska přípravy teoretické. To se týká nejen trasy, po které do Francie pojedete, ale také dopravních předpisů, jež ve Francii nejsou úplně stejné jako v Česku. Přípravu nelze podceňovat, protože za chyby se platí – to není jen přísloví. Pokuty v eurech mohou dovolenou značně prodražit.

Pro návštěvu Francie budete jako občané země EU potřebovat platný občanský průkaz nebo cestovní pas. Pokud budete ve Francii řídit, stačí vám platný řidičský průkaz, se kterým jezdíte po českých silnicích.

Víte, že... Čas ve Francii je stejný jako u nás, takže si při cestě nemusíte seřizovat hodinky? I napětí elektrické sítě je tam stejné jako u nás, zástrčky zakončují dva kolíky, takže můžete používat své elektrické přístroje.

Je známo, že Francouzi neradi hovoří jinými jazyky, i když je ovládají. Proto si u nich uděláte „očko“, pokud vidí, že se snažíte. Budou se vám pak snažit také vyjít vstříc. Při vstupu do obchodu pozdravte výrazem *bonjour*, po navrácení drobných prodáváče poděkujte *merci* a při odchodu se rozlučte *au revoir*.

3) 10 NEJ MÍST, KTERÉ STOJÍ ZA NÁVŠTĚVU

PAŘÍŽ - Hlavní město Francie, které je známé po celém světě svou historií s rozmanitými památkami a předními muzei, dobrým jídlem a vínem,

centrum módy a různých butiků a samozřejmě proslulé město zamilovaných. Největší ikonou Paříže je Eiffelova věž, kterou při své návštěvě neminete. Objevovat můžete světoznámé muzeum Louvre s nejslavnější uměleckou sbírkou, ale najdete tu nespočet dalších muzeí a galerií. Město je plné nádherných památek jako Notre Dame nebo Vítězný oblouk, které jsou svě-

ZÁMKY NA LOIŘE - Podél nejdelší francouzské řeky Loiry bylo vybudováno přes 120 zámků v gotickém, renesančním a barokním stylu. Mezi ty nejznámější jistě patří Angers, Chambord, Chenonceau, Amboise nebo Villandry.

MONT SAINT-MICHEL se rozprostírá uprostřed mořské zátoky na hranicích Bretaně s Normandií. Při přílivu je okolí tohoto ostrova zcela zaplaveno mořem. Dominantou celého ostrůvku je monumentální gotický klášter.

MONT BLANC - Nejvyšší hora Alp je všeobecně uznávaná zároveň jako nejvyšší hora Evropy. Mont Blanc se tyčí do výšky 4.810 m n.m. Nejblížeším místem vrcholu, kam se mohou dostat i nehorolezci je štít Aiguille du Midi, kam za Chamonix vede **kabinová lanovka s největším převýšením na světě.**

MOST MILLAU - Neuvěřitelnou a ikonickou stavbou je dálniční most Millau v pohoří Cévennes na dálnici A75 vedoucí z Paříže do Montpellier. Jedná se o nejvyšší most v

Evropě a druhý nejvyšší na světě. Nejvyšší pilíř P2 se tyčí do výšky 343 metrů nad terénem a o 19 metrů tak převyšuje Eiffelovu věž.

LURDY - Do poloviny 19. století byly Lurdy poklidnou jihofrancouzskou vesničkou ležící na úpatí Pyrenejí, o níž nikdo nevěděl. V roce 1858 se však osud městečka navždy změnil, mělo zde dojít až k 18 zjevením Panny Marie tehdy čtrnáctileté místní dívky Bernadettě Soubirousové, její sestře a kamarádce. Tyto události spolu s údajně léčivou vodou z pramene, u něhož se Panna Maria zjevovala, odstartovaly masovou návštěvnost poutníky z celého světa.

NORMANDIE - Normandii máme snad všichni spjatou s druhou světovou

válkou a dnem D. **CARCASSONNE** - Nejzachovalejší středověké město v Evropě láká návštěvníky na romantickou procházku svými úzkými uličkami. Vynechat byste při své návštěvě ale určitě neměli ani místní katedrálu a hrad.

NIMES - Dodnes zde můžete obdivovat různé starověké památky, z nichž nejznámější je jistě Amfiteátr (Arènes de Nîmes).

ŠTRASBURK - Hlavní město Alsaska je známo pro své historické jádro s hrázděnými domy a katedrálu Notre-Dame de Strasbourg, která byla vystavěna z červeného pískovce. Sídlí zde i Rada Evropy, Evropský parlament a Evropský soud pro lidská práva.

- • -

V zemi Skipetarů

Karel May napsal v roce 1892 román o zemi kdesi na jihu Evropy. Hornatý kraj obývají drsní lidé. Dobrodružství vyložené volá, strmé srázy světlých skal porostlých křovisky a trsy travin skrývají... Co vlastně skrývají?

Ráno se vylouplo slunce za hřebenem nehorázně vysoké dolomitové stěny Malit i Krujë.

Paprsky olizují střechy hradu, tedy vlastně spíš toho, co z něj zbylo. Kloužou po opršelych stěnách postavených před mnoha staletími. Světlý dolomit z okolních hor se tu používá na stavby čehokoliv vlastně dodnes, o čemž se ještě dnes odpoledne máme přesvědčit na vlastní kůži.

Otevřeným oknem se do probouzejícího rána line vůně z místní pekárny, co stojí hned za rohem od starodávně vyhlízejícího tržiště, Starého bazaru, a naproti Bazarové mešitě. Právě z mešity vychází náš domácí Besim, byl na ranní modlitbě. Stejně jako většina místních je i on muslim. Včera večer jsme si spolu italsko-srbsky a tak trochu řecky povídali o turistech, hranicích, rytířích a skále, až jsme došli k místní legendě. Skanderbegovi.

To je takový albánský Robin Hood, národní hrdina, který se postavil turecké armádě a dokázal v 15.

století Albánii vlastně sjednotit. Mimochodem si psal i s českým králem Jiřím z Poděbrad!

Tak tenhle Skanderbeg je pro Albánce opravdu největší osobností, u nás by se to dalo srovnat třeba s Karlem IV., a jako s posvátným je s ním zacházeno vlastně dodnes. Ve městě Lezhë, asi 30 kilo-

V ZEMI ŠKIPETARŮ

Román popisuje putování hrdiny Kary ben Nemsího oblastí Balkánského poloostrova někde v horách Albánie a Makedonie.

Román je součástí šestidílné série *Ve stínu pádišáha*.

metrů severně od svého rodiště, je Skanderbeg pohřben. Jeho mauzoleum patří mezi nejvíce navštěvované památky v celé zemi.

Zdravíme se s Besimem a vyrážíme do hor. Už po osmé ráno se začíná bazar plnit—nejdříve místními, kteří připravují zboží (šperky,

peněženky, výšivky, vyřezávané hračky ze dřeva, kovové tabatěrky...) pro turisty, kteří se sem nahrnou

hned po deváté, kdy otevírá Etnografické muzeum velkého Skanderbega nahoře v pevnosti. To nás už ale nepotká—my jdeme dál.

Po pár stech metrech zahýbáme z Ruga Malit, Skalní ulice, na úzkou pěšinu směrem ke štítu Krujë. Před námi je skoro 600 metrů převýšení, kolem dvou hodin cesty aspoň podle Besimova odhadu. S sebou táhneme jen malý batoh se svačinou a čtyřmi litry vody—cestou nepotkáme ani kapku.

Hned za posledním domem se prodíráme šlahouny

s trny jako ostří nože, naštěstí máme vyšší boty, tak jsme to odnesli každý jen dvěma škrábanci na lýtkách. Později i toho litujeme, protože pot stékající v poledním slunci pěkně štípe právě v trnovém podpisu.

Potkáváme vysoký fikovník ověšený dozrávajícími plody, které trháme a rovnou se jimi krmíme—mňam! Poslední záchvěv civilizace. A teď, teď už jen pustina a strašlivý kopec.

Mezi balvany světlého vápence se občas prosmýkne ještěrka a myslíme si, že jsme viděli i hada, ale možná se nám to v horkém slunci jen zdálo. Ověřovat, jestli to byl had a třeba ještě jedovatý, to se nám nechce nikomu. Pokračujeme stále výš, chybí nám asi sto výškových metrů a taky voda—za dvě hodiny jsme stihli vypít skoro všechno, šetříme si poslední půllitrovou lahev.

Těsně pod vrcholem se nad námi vznáší bílý závoj. Nevíme, jestli to není fata morgána, protože kde by se jinak v tisíci metrech, v horách, vzal bílý závoj?!

Těsně pod vrcholem Krujë leží malá jeskyně, s pramenem. Kdysi tu bydlel Sarim Saltik, turecký mystik, jemuž se v jeskyni dařilo meditovat a přemýšlet o všem možném. Bektašijové, kterých je dnes v Albánii dost, se k němu hrdě hlásí a k jeho jeskyni se koná spousta procesí. Voda v jeskyni je prý posvátná a léčivá. Místního strážce jsme se zeptali, zda si

můžeme nabrat do lahví trochu vody na zpáteční cestu—naštěstí svolil.

Po schodech jsme od jeskyně vystoupali na vyhlídkovou plošinu na okraji dolomitového srázu a chtěli se kochat nádherným výhledem až na Jaderské

moře, jenže...se sem přičítal fotograf a začal na nás chrlit, jestli jsme neviděli vello. Albánsky zatím neumíme, takže jsme se složitě ptali, co že to po nás vlastně chce. Až u italštiny jsme pochopili, že před pár minutami se tu fotili novomanželé a nevěstě ulétl—ZÁVOJ! Nebyla to fata morgána, fakt jsme viděli závoj!

Fotografa jsme odkázali dolů pod jeskyni, on poděkoval a zmizel mezi křovisky. My se tak

mohli kochat krajinou pod námi, pevností, městem a pak zase horami Dajtu za námi, když v tom okamžiku...nám spadl brada, protože na luxusním asfaltovém parkovišti stál

Besim se svou dodávkou a zubil se jak malý kluk! Věděl, že nám cesta bude trvat déle, a tak se rozhodl ulevit našim unaveným nohám a svezl nás dolů do města.

Ale až po obědě! Na vrcholku Krujë má Besimův spolužák, Fan, restauraci. Ojednali jsme si od každého něco—jehněčí špíz, burek, pečený lilek a ovčí sýr, který si Fan sám vyrábí. Za restaurací pobíhá stádo ovcí, kolem nich krouží Fanův pes a hlídá. Ovce,

restauraci i náš klid. Jen z tlamy mu kouká kus bílé látky s výšivkou. Divoká země, ale milí lidé...

π

Cesta kapky

V únoru jsme se s šestáky pustili také do cestování. Jakého, ptáte se? Vždyť výuka probíhá distančně, tak jaképak cestování?

V zeměpisu jsme se pustili do vody, která probíhá stále v nás, kolem nás, nad námi i pod námi. A tak jsme se zamysleli, změnili svou podobu a převtělili se do maličké vodní kapky. A tak už přeci cestovat můžeme!

π

Procestovala jsem celou Českou republiku a tedy, to bylo něco. Zrovna teď jsem v Německu a přemýšlím, kam bych se ještě chtěla podívat. Ani ne po pěti minutách jsem se rozhodla. Paříž!

Jedno z měst, kde jsem nebyla. A to jsem navštívila opravdu hodně míst. Česko, Německo, Itálie. Dokonce i Norsko, to mám ráda. S kolegou jsme tam byli na výletě. Ale teď už jdu, do Paříže je to daleko.

Ludmila Bobková, 6.C

Jsem maličká kapka letního deště. Jsem na zemi už miliardy let a veškerý pozemský život je na mně závislý. Neustále se měním z kapalné do plynné nebo pevné formy. Nyní jako kapka deště padám k zemi. Vypařováním se vodní parou dostanu do ovzduší, proto potřebuji slunce, aby došlo k vypařování vody ve formě vodních pár do ovzduší. Stoupající vodní vzdušné proudy unášejí vodní páru do atmosféry, která se přeměňuje do formy oblaku. Proudý vzduchu ženou oblak nad zemi a částice vody se srážejí. Poté vypadnu z oblohy jako kapka deště. Ve svém životě už jsem byl i sníh, byl jsem např. součástí himalájského ledovce. Ať už skončím v řece nebo se vsáknu do půdy, nakonec vždy skončím jako součást oceánu. Tam kde vše končí, ale zároveň i začíná.

Kristián Balog, 6.A

Jednoho deštivého dne jsem přistála do Ústí nad Labem do řeky Labe. Plula jsem dlouho a stále jsem čekala na něco zajímavého, ale akorát se ke mně přidávali další kapky. Po dlouhé plavbě jsem se dostala do Německa, kde jsem viděla hromadu zajímavých věcí. Po plavbě Saským Švýcarskem přes Pirnu, jsem se dostala do Drážďan. Odtamtud jsem plula Severním Labem až do Hamburku, a odtamtud až do Severního moře. V moři to bylo zajímavé, byla tam hromada vody, a byla tam hromada lidí. Také jsem tam viděla hromadu různých ryb, a podmořských rostlin. Dokonce jsem viděla i žraloka! Říkala jsem si ale, že bych se ráda podívala do Japonska, nebo do Ruska. Hold jsem ale skončila v Severním moři, tak snad až se vypařím, dopadnu někam do jednoho z těchto dvou států.

Jan Fryml, 6.A

Jsem maličká vodní kapka a právě se nacházím v Rakousku. Už jsem procestovala hodně zemí jako třeba Itálii, Ameriku, Maďarsko atd. Chtěla bych se dostat ještě do Rumunska a do Řecka. Cítím se mokře a cítím se jako kdybych neměla duši. Mám ráda moře, jezera a řeky. A potom nemám ráda ryby, protože smrdí. Je velice zlé že někdo hází do vody odpadky, protože mně tím znečišťuje. Když jsem se narodila byla jsem kapka, která padá z mraku.

Natálie Grezlová, 6.A

Bude jaro, bude tepleji

Pamatujete si na říjen? Teplý, slunný podzim loňského roku připomněl jednu neměnnou věc: v dalších letech nám bude nejspíš čím dál tepleji. Jak to, když ještě před nedávnem v Ústí měl člověk problém projít po chodníku přes hromady sněhu?

Klimatická změna přichází a projevuje se i u nás v Ústí. Teplejší léta, méně deště, častější výkyvy počasí, menší úroda... Dá se s tím něco dělat?

Ale jistě—stačí málo (a přece hodně): každý může začít sám u sebe.

Protože si uvědomujeme, že omezení vlastního pohodlí, dostatku a zvyklostí je náročné, můžete zvolit libovolnou část svého života a jistě najdete místo pro nějaké ušetření našeho společného životního prostředí.

Plýtvání vodou? Zhasínání? Nevyhazování jídla? Zvažování nákupu oblečení či nábytku? Jablko z Chile, nebo od souseda? Cesta pěšky, nebo autem? Každé dva roky nový mobil? Svačina bez masa? - tohle všechno dokáže ovlivnit naši budoucnost. Rozhodnutí je na každém z nás.

Zapojte se s námi na konci března do Hodiny Země!

**DEJTE SVŮJ HLAS
OCHRANĚ PŘÍRODY**

www.hodinazeme.cz

HODINA ZEMĚ 27. BŘEZNA 20.30

60+
HODINA ZEMĚ

veronica
EKOLOGICKÝ INSTITUT

Úkol a výzva: březen

Na předchozí straně je uvedeno pár otázek, jejichž odpovědi musíme najít každý sám u sebe. To je trochu složitější a na delší povídání.

My máme na březen vzhledem k aktuálně platným vládním opatřením jen úkol. Jeden úkol.

Takže pojdte se trochu soustředit, ať můžeme rozdat další body.

Úkol na březen zní:

Na klimatickou změnu se snaží upozornit řada organizací, vlád i jednotlivců. Výsledky jsou různé.

Jednou z akcí, která se—i u nás ve škole—koná každý rok, je **Hodina Země**.

V sobotu 27. března se na hodinu zhasne řada světových (a tedy i českých) památek. Připojte se spolu s námi a připomeňte si v sobotu od 20:30 hodin Hodinu Země.

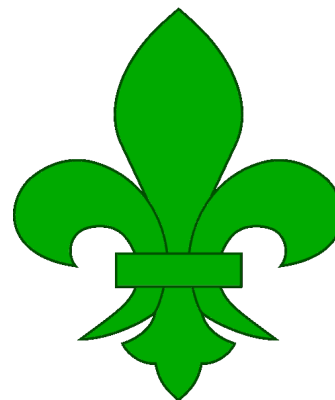
Nápady na Hodinu Země najdete níže.

Registrovat se můžete na webu

<https://hodinazeme.cz/prihlaska>

Třída, ze které se zapojí alespoň jeden žák, obdrží 50 bodů.

Až úkol splníte, napište nám na e-mail mu-sil@zsanceske-ul.cz vaše dojmy a pocity. A budeme rádi i za fotky!

Termín splnění:

